

Woensdag 6 september 1916 – ochtendeditie

Onder de bladen, die in België aan de censuur ontsnappen en waarvan de opstellers opgespoord worden door de Duitse overheid, is ook “De Vlaamsche Leeuw”. Twee uitspraken, die aan het hoofd van het blad staan verduidelijken er de strekking van:

“In deze tijden van rouw en beproeving scharen wij, Vlamingen, ons onvoorwaardelijk bij onze Waalse broeders, onder de plooiën van onze Belgische driekleur en wij delen met hen hetzelfde lijden en dezelfde gevaren. Wij zijn dan ook overtuigd dat de dag waarop de eindoverwinning zal behaald worden, wij ook dezelfde rechten zullen delen.”

En verder de verzen uit de Vlaamse volkszang:

Wee hem, de onbezonnen,
Die, vals en vol verraad,
De Vlaamse Leeuw komt strelen
En trouweloos hem slaat.

De Vlaamse Gedachte (redacteur Leo Picard) schrijft:

Met groot genoegen lezen wij voor enige dagen in de Gazet van Brussel een artikel, getekend Scheldeman, waarin maat en vorm werd aanbevolen aan de radicale Vlamingen bij de bespreking van Vrij België's politiek. Terecht werd er opgemerkt dat er geen onoverbrugbare scheiding mocht gemaakt worden tussen goede flaminganten en onder die laatste telt Van Cauwelaert steeds mee.

Die liefde tot de eenheid mag ons echter niet beletten de waarheid boven alles lief te hebben; onze Vlaamse zaak in volle daglicht te beschouwen en met klare woorden te bespreken. De eenheid die op leugens zou berusten ware nog meer dan de huidige verdeeldheid

noodlottig. Daarom moet het de regel zijn: met eerbied voor al wie eerlijk overtuigd is, de principes zonder de minste scrupules te toetsen aan de Vlaamse werkelijkheid.

Het hoofdprincipe van vele flaminganten, die zich rond Vrij België scharen, is het volgende: Geen krachtig Vlaanderen zonder een sterk België; Vlaanderens heropbeuring buiten een sterke staat België is onmogelijk. Waar het Vlaamse leven rijker wordt vermeerderd tevens België's weerstandsvermogen. De Vlaamse en Belgische belangen zijn dus volkomen gelijklopend.

Dit principe hebben we steeds onwaar geheten. Enkele van onze gronden willen wij hier, resumerend, herhalen.

De verschillende Europese culturen zijn voor een groot deel ontstaan onder invloed van staatswerking (wel het minst in Holland en het meest in Frankrijk) en naarmate de staat zijn actie op de maatschappij uitbreidt vermeerderd de mogelijkheid van zijn invloed op de cultuur.

Elke cultuur is aan een taal gebonden en ook de talen hebben een belangrijk deel van hun gebied en veel van hun huidige vormen aan politieke factoren te danken.

Naarmate een staat naar buiten sterker wil worden, behoeft hij meer culturele eenheid naar binnen wat de administratie vereenvoudigt en de burgerij gemakkelijk laat leiden en misleiden.

Naarmate België sterker wordt naar buiten zal dus het Belgicisme, dat in zijn hoogste uitingen Frans is, versterkt worden en zullen Vlaanderens ontwikkelingsmogelijkheden inkrimpen.

De anti-Vlaamse actie van de regering in geval van een sterk België zou ook kracht putten uit de gedachte dat die staat zich vooral tegen het oosten, het Germaanse Europa, zou te verdedigen hebben.

Onze berichtgever te Havre meldt dat de Engelse regering, in overleg met de Belgische, de Engelse afgevaardigde Pelo de regeling van de aangelegenheden, die de Belgische vluchtelingen betreffen, heeft opgedragen.

De Belgische regering heeft, naar de Temps uit Havre verneemt, de besluiten van de economische conferentie der geallieerden goedgekeurd.

Woensdag 6 september 1916 – avondeditie

Aangaande de benoeming van Hollandse professoren aan de Vlaamse hogeschool te Gent meldt het groot-Nederlands persbureau te Utrecht:

“In de Hollandse pers zijn verschillende berichten verschenen over het weigeren door Hollandse geleerden van een professoraat aan de Gentse hogeschool, dat hun door het Duitse bestuur in België zou zijn aangeboden. Hierbij merkt men ons op, dat niet de Duitse overheid, maar de Vlaamse hogeschoolraad de keuze heeft bepaald en de onderhandelingen ingeleid, vertrouwend op de gevoelens van stamverwantschap der aangesprokenen. In de eerstvolgende dagen zal wel blijken, dat dit vertrouwen in de meeste gevallen niet ongewettigd was.

“Wat de gepubliceerde weigeringen betreft: afgezien van het feit, dat de onderhandelingen onder beding van discretie aanvaard werden, en de publicatie dus niet met de in de wetenschappelijke wereld

gebruikelijke zeden strookt, moet worden opgemerkt, dat in sommige gevallen zelfs niet van een eigenlijk aanbod van een professoraat gesproken kan worden.”